

VIJEĆE EUROPE
EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

KONAČNA ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

zahtjeva br. 67399/01
Strahinja DJURIČIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 9. listopada 2003. u vijeću u sastavu:

g. C. L. ROZAKIS, predsjednik,

g. P. LORENZEN,

g. G. BONELLO,

gđa. F. TULKENS

gđa. N. VAJIĆ,

gđa. E. STEINER,

g. K. HAJIYEV, suci,

i g. E. FRIBERGH, zamjenik tajnika Odjela

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 16. veljače 2001., uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena država i odgovor na očitovanje koji je podnio podnositelj zahtjeva,

nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva, g. Strahinja Djuričić, hrvatski je državljanin koji je rođen 1924. i koji je umro 24. listopada 2002. Njegova supruga, gđa Zorka Djuričić izrazila je želju nastaviti s postupkom po zahtjevu. Tuženu državu zastupa njena zastupnica gđa Lidija Lukina-Karajković.

Činjenično se stanje predmeta, prema navodima stranaka, može sažeti kako slijedi.

Dana 28. travnja 1995. podnositelj zahtjeva pokrenuo je građanski postupak pred Općinskim sudom u Bjelovaru u kojem je od Republike Hrvatske tražio naknadu štete.

Do 5. studenoga 1997., kad je Konvencija stupila na snagu u odnosu na Hrvatsku, prvostupanjski je sud donio presudu koja je po žalbi podnositelja zahtjeva ukinuta. Prvostupanjski je sud potom donio novu presudu koju je Županijski sud u Bjelovaru potvrdio 12. studenoga 1996 povodom žalbe podnositelja zahtjeva,.

Dana 25. studenoga 1996. podnositelj zahtjeva izjavio je reviziju zbog pravnih pitanja.

Dana 17. prosinca 1997. Vrhovni je sud odbio reviziju podnositelja zahtjeva. Dana 7. travnja 1998. odluka o tome proslijeđena je Službi evidencije, praćenja i proučavanja sudske prakse Vrhovnoga suda radi provjere njene sukladnosti sa sudskom praksom Vrhovnoga suda.

Dana 4. svibnja 1998. naprijed navedena Služba proslijeđila je odluku pisarnici Građanskog odjela Vrhovnoga suda.

Dana 12. svibnja 1998. odluka je proslijeđena Županijskom sudu u Bjelovaru, koji ju je 28. svibnja 1998. proslijeđio Općinskom sudu u Bjelovaru. Taj je sud podnositelju zahtjeva odluku dostavio 8. lipnja 1998.

Dana 17. lipnja 1998. podnositelj zahtjeva podnio je ustavnu tužbu.

Dana 22. srpnja 1998. Ustavni je sud pozvao podnositelja zahtjeva da podnese dodatne podneske. Podnositelj zahtjeva je to učinio 31. kolovoza 1998.

Dana 7. listopada 1998. Općinski sud u Bjelovaru poslao je spis predmeta Ustavnome sudu. Dana 21. listopada 1998. Ustavni je sud tužbu podnositelja zahtjeva proslijeđio Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Dana 10. svibnja 2001. Ustavni je sud tužbu podnositelja zahtjeva odbio.

PRIGOVOR

Podnositelj zahtjeva prigovara duljini postupka na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije.

PRAVO

Podnositelj zahtjeva prigovara da je duljina građanskog postupka koji je pokrenuo 1995., a koji je okončan odlukom Ustavnoga suda od 10. svibnja 2001. bila nerazumno duga, protivno članku 6. stavku 1. Konvencije čiji mjerodavni dijelovi glase kako slijedi:

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi....svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj“

Vlada prvo tvrdi kako se državne vlasti ne mogu smatrati odgovornima za događaje koji su se zbili prije 5. studenoga 1997. kad je Konvencija stupila na snagu u odnosu na Hrvatsku. Kako je nakon tog datuma predmet ispitivao samo Vrhovni sud i Ustavni sud koji bi se trebali smatrati instancama za izvanredne pravne lijekove, čitav je zahtjev izvan nadležnosti Suda *ratione temporis*.

Vlada nadalje tvrdi kako podnositelj zahtjeva nema status žrtve jer nije pretrpio nikakve negativne posljedice.

Ona potom tvrdi kako članak 6. nije primjenjiv na ovaj predmet jer i revizija Vrhovnome sudu i ustavna tužba predstavljaju izvanredne pravne lijekove.

Vlada na kraju tvrdi kako podnositelj zahtjeva nije iscrpio domaća pravna sredstva jer nije podnio ustavnu tužbu zbog prekomjerne duljine postupka.

Što se tiče merituma predmeta, Vlada osporava da je duljina postupka o kojem je riječ bila prekomjerna. Tvrdi kako su domaće vlasti pokazale dužnu revnost u rješavanju predmeta podnositelja zahtjeva. Što se tiče postupka pred Vrhovnim sudom, Vlada smatra kako u dotičnim okolnostima, razdoblje od šest mjeseci koji su protekli od datuma kad je Vrhovni sud donio presudu do datuma kad je ona dostavljena podnositelju zahtjeva zadovoljava uvjet razumnog roka iz članka 6. stavka 1. Konvencije. Što se tiče duljine postupka pred Ustavnim sudom, Vlada naglašava posebnu ulogu koju taj sud ima kao čuvar Ustava i tvrdi kako se razdoblje od manje od tri godine u kojem je postupak bio u tijeku pred tim sudom ne čini prekomjernim.

Podnositelj zahtjeva ne slaže se s Vladom i ustraje na tvrdnji da je postupak trajao nerazumno dugo iako predmet nije bio ni pravno ni činjenično složen.

Sud ne mora rješavati prigovore koje je Vlada iznijela u pogledu nadležnosti Suda *ratione temporis, personae* ili *materiae*. Ne mora ispitivati ni pitanje iscrpljenja domaćih pravnih sredstava jer je zahtjev ionako nedopušten iz sljedećih razloga.

Sud primjećuje kako je postupak započeo 28. travnja 1995. Međutim, razdoblje koje spada u nadležnost Suda nije počelo na taj datum, već 6. studenoga 1997., nakon što je Konvencija stupila na snagu u odnosu na Hrvatsku (vidi predmet Horvat v. Croatia, br. 51585/99, stavak 50., ECHR-2001-VIII). Postupak je okončan 10. svibnja 2001., što znači da je trajao šest godina i dvanaest dana od kojih razdoblje od tri godine, šest mjeseci i pet dana spada u nadležnost Suda *ratione temporis*.

Sud ponavlja da je u svrhu određivanja razumnosti duljine vremenskog razdoblja u pitanju, u obzir potrebno, međutim, uzeti stanje predmeta na dan 5. studenoga 1997. (vidi među drugim izvorima prava, predmet Styranowski v. Poland, br. 28616/95, str. 3376, stavak 46., ECHR 1998-VIII). U vezi s time, Sud bilježi kako je u vrijeme stupanja Konvencije na snagu u odnosu na Hrvatsku postupak trajao dvije godine, šest mjeseci i sedam dana.

Sud ponavlja da razumnost duljine postupka treba ocjenjivati u svjetlu okolnosti predmeta i imajući na umu kriterije utvrđene njegovom sudskom praksom, i to osobito složenost predmeta, ponašanje podnositelja zahtjeva i mjerodavnih vlasti, kao i važnost onoga što se za podnositelja zahtjeva u sporu dovodi u pitanje (vidi, među brojnim drugim izvorima prava, predmet Frydlender v. France [GC], br. 30979/96, str. 189, 190, stavak 43., ECHR 2000-VII).

Sud smatra kako predmet nije podrazumijevao nikakvu posebnu pravnu ili činjeničnu složenost.

Što se tiče ponašanja podnositelja zahtjeva, Sud smatra kako u razdoblju nakon stupanja Konvencije na snagu u odnosu na Hrvatsku nije bilo odugovlačenja koja bi se mogla pripisati podnositelju zahtjeva.

Što se tiče ponašanja domaćih sudova, Sud ponavlja kako se samo u odnosu na ona odugovlačenja za koja se državu može smatrati odgovornom može opravdano utvrditi da je prekoračen "razumni rok" (vidi, *inter alia*, presudu u predmetu Monnet v. France od 27. listopada 1993., Serija A br. 273, str. 12, stavak 30.).

Sud bilježi kako su u razdoblju koje treba uzeti u obzir predmet ispitivale dvije sudske instance, Vrhovni sud i Ustavni sud.

Vrhovni sud je reviziju podnositelja zahtjeva odbio 17. prosinca 1997., a odluka je podnositelju zahtjeva dostavljena 8. lipnja 1998.

Iako se razdoblje od otprilike šest mjeseci za dostavu takve presude možda čini prekomjernim, Sud smatra kako se ukupno trajanje postupka pred Vrhovnim sudom koji je, zajedno s razdobljem koje je proteklo prije nego što je Konvencija stupila na snagu u odnosu na Hrvatsku, trajao godinu i pol dana, ne čini prekomjernim za najviši redovni sud u jednom pravnom sustavu.

Sud nadalje bilježi kako je postupak pred Ustavnim sudom trajao dvije godine, deset mjeseci i dvadeset tri dana. Što se tiče ponašanja Ustavnoga suda, Sud podsjeća da, kako je to smatrao u više navrata, članak 6. stavak 1. državama ugovornicama nameće dužnost organizirati svoje pravosudne sustave na takav način da njihovi sudovi mogu ispuniti svaki od u njemu predviđenih zahtjeva, uključujući i obvezu rješavanja predmeta u razumnom roku.

Iako se ta obveza primjenjuje i na Ustavni sud, ona se kad je tako primijenjena ne može tumačiti na isti način kao i u odnosu na redovni sud. Uloga čuvara ustava koju ima Ustavni sud čini osobito nužnim da on ponekad uzme u obzir i druga razmatranja kao što su priroda predmeta i njegova važnost u političkom i socijalnom smislu, osim samog kronološkog reda prema kojem se predmeti stavljaju na popis. Nadalje, dok članak 6. zahtijeva da sudski postupci budu brzi, on isto tako naglašava općenitije načelo pravilnog vršenja sudbene vlasti (vidi, na primjer, predmet *Gast and Popp v. Germany*, br. 29357/95, ECHR 2000-II, str. 487, stavak 75.).

Što se tiče ovoga predmeta, Sud nadalje bilježi kako je Ustavni sud od podnositelja zahtjeva morao tražiti da dostavi dodatne podneske, te je osim toga morao pozvati Državno odvjetništvo Republike Hrvatske da se, kao zastupnik tuženika, očituje.

Imajući na umu sve okolnosti predmeta, Sud ukupnu duljinu postupka ne smatra prekomjernom.

Iz toga slijedi da je ovaj zahtjev očito neosnovan i mora biti odbijen u skladu s člankom 35. stavcima 3. i 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno proglašava zahtjev nedopuštenim.

Erik FRIBERGH
Zamjenik Tajnika

Christos ROZAKIS
Predsjednik